Předpis § 6 lit. b) zákona z 20. listopadu 1917, č. 457 ř. z. jest vykládati v ten smysl, že jest objektivním vymezením povinností nemocenské pokladny, jehož účelem jest chrániti nemocenskou pokladnu před komplikacemi a nepříznivými následky finančními, jež mohou pokladně vzejíti, když se o onemocnění pojištěnce dozví teprve po delší době od počátku nemoci. Toto vymezení jeví pak své účinky nejen vůči pojištěnci, který ohlašovací povinnosti jemu uložené včas nevyhověl, nýbrž i vůči veřejné nemocnici, která se podle § 8, odst. 3. n. z. na nemocenské pokladně domáhá náhrady za léčení a ošetřování pojištěného člena. Positivní oporu pro tento výklad spatřoval nejvyšší správní soud v kategorickém předpisu § 6 b), jenž v rámci předpisů vymezujících souběžně jak nároky pojištěnců, tak i povinnosti pokladen bez jakékoliv výhrady stanoví, že za první den nemoci platí den, kdy nemoc byla hlášena. Jestliže však se zřetelem k systematickému zařazení a znění § 6 b) nutno jest spatřovati v něm zákonnou disposici omezující objektivně povinnost pokladny k pojistným plněním, nelze tomu upírati účinnost vůči veřejným nemocnicím, byť i bylo uznati, že v důsledku toho bude nárok veřejné nemocnice za určitých okolností závislý na hlášení pojištěncově, jež se vymyká z její disposice.

(Nálezy nejv. správ. soudu ze dne 15. ledna 1924, č. 7882/23 a z 9. února 1924, č. j. 15.807/23.)

Závodní výbory.

(Pořádá J. Sirotek.)

K výkladu zákona o osmihodinové době pracovní (zákon ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n.).

I. Zákon o osmihodinové době pracovní vztahuje se na všechny podniky bez ohledu na počet zaměstnanců (velikost podniku).

II. Pod pojmem skutečné či pravidelné doby pracovní jest vyrozumívati dobu, po kterou jest zaměstnanec podle smlouvy se zaměstnavatelem na svém místě, tedy nejen toliko dobu, po kterou trvá skutečná práce, nýbrž i pohotovost k ní.

III. Zákon o osmihodinové době pracovní jest vztahovati na veškerou službu konanou v lékárnách.

Důvody: Po věcné stránce stížnost má za to, že zákon o osmihodinové době pracovní lze vztahovati jen na podniky s velkým počtem zaměstnanců, dále že při posuzování skutečné doby pracovní dlužno rozlišovati dobu, po kterou trvá skutečná práce, od pouhé pohotovosti a od noční služby v lékárnách.

ad I. Stížnost, že citovaný zákon lze vztahovati toliko na podniky s velkým počtem zaměstnanců, jest bezdůvodnou. Zákon v tomto směru nerozlišuje tak, jak stížnost má za to, ani výslovně, ani neposkytuje pražádného podkladu pro to, aby bylo lze důvodně souditi na podobné obmezení v jeho použití. Nemá proto výtka tato opory v zákoně.

ad II. Pokud jde o další výtku stížnosti, jedná se tu o výklad slovního obratu, kterého zákon používá ve svém úvodním ustanovení, totiž o tom, co dlužno vyrozumívati pod skutečnou dobou pracovní zaměstnanců.

Stížnost má za to, že pod tímto pojmem lze rozuměti výhradně dobu, po kterou zaměstnanec koná nepřetržitou, efektivní, intensivní práci a do-